

[J. O. Krag.]

forhandlinger, vi skal have i Stockholm den 3.-4. november og i Reykjavik i begyndelsen af februar. Så har vi vist vejen til en nordisk helhedsløsning, til en nordisk beslutning med vidtgående europæiske perspektiver. Jeg beder statsministeren svare mig på det, jeg her har foreslået.

Så vil jeg også gerne have lov at gøre nogle bemærkninger om dansk økonomi. Vi ved, at Danmark befinder sig i en alvorlig økonomisk krise. Vi ved også, at det sagde statsministeren ikke i sin meget lange tale, heller ikke i den skriftlige del, men det stod at læse mellem linjerne. Jeg vil mene, at vi ikke kan slutte denne debat, uden at vi fra regeringen har hørt, hvad den vil gøre for at rette den alvorlige økonomiske krise op. Jeg tror ikke, befolkningen vil forstå, hvad vi holder storpolitisk debat for i en tid, hvor det hele går skævt, hvis vi ikke beder regeringen om et svar og af regeringen får et svar om, hvad regeringen agter at gøre. Nu ved jeg godt, at statsministeren vil sige, at han er uinteressert i korttidsløsninger, han vil have langtidsløsninger. Men lad os nu alligevel høre, hvad regeringen agter at gøre. En god indledning til en langtidsløsning er en vellykket korttidsløsning, og vi håber, vi får begge dele. Der er nemlig — det nytter ikke noget at prøve på at skjule det — uro og bekymring i brede kredse her i landet over den vej, den økonomiske udvikling går. Det gælder erhvervene. Hvad havde de ventet? De havde ventet at få deres arbejdsvilkår forbedret, de har fået dem forværret; de har fået højere rente, både korttidsrente og langtidsrente, de har fået strammere kreditbetingelser, de har fået højere skatter, de har fået trafikafgifter. Eller skatteyderne, hvad har de forventet? Nu så jeg i Søndags-Aktuelt, som jo er et udmærket blad, et interview med finansministeren, der fortalte, at han syntes, at han måske nok havde været vel hård i sine udtryk over for den tidligere regering, og mente, at vi nu skulle behandle hinanden mere tolerant. All right, jeg skal ikke bruge stærke ord, men det kan ikke nytte noget at skjule, at 10 års konservativ propaganda er blevet svigtet. I 10 år har det konservative folkeparti på hvert møde, i alle sine tryksager og publikationer og alt, hvad erhvervslivet ellers gav de konservative penge til, fortalt vælgerne, at fik

man konservativ indflydelse i regeringen og en konservativ finansminister og kom af med de fæle socialdemokrater, så skulle skatterne ned. Hvad har vi fået? Den momsforhøjelse, man gav vælgerne indtryk af at man ikke ville have, var noget af det første, regeringen kom med. Så steg de direkte skatter i juli 1968, så steg de direkte skatter i juli 1969 samtidig med afgiftsforhøjelser, og nu ved vi, at en endda meget stor skatteforhøjelse er i sigte i januar 1970 — en skatteforhøjelse, der ikke beror på kildeskattesystemet, som man måske vil prøve at bilde svage sjæle ind, men som beror på regeringens beslutning om en udskrivningsprocent, der ligger tårnhøjt over, hvad der er nødvendigt. Mon ikke de vælgere, der stemte konservativt i den tro, at skatterne ville gå ned, føler, de er blevet svigtet?

Og hvad med befolkningen som helhed? Man fik at vide, at man skulle have en hestekur, og jeg tror faktisk, at psykologien var den, at befolkningen var villig til at tage en hestekur; man ville godt yde ofre — sådan er den danske befolkning — for at rette landets økonomi op, for at få balance alle de steder, hvor der nu skulle være balance. Man fik hestekuren, og hvad er resultatet? At hesten er mere syg og træt end nogen sinde. Jeg tror, at man i regeringen bør komme med løsninger på denne alvorlige situation, der giver anledning til megen bekymring. Men hvad har ministrene beskæftiget sig med i debatten her? De har beskæftiget sig med at fortælle, at alt det, socialdemokratiet kom med, ikke duede, det kunne ikke bruges. Obligationsrationering kunne ikke bruges, differentieret kredit-system kunne ikke bruges, et kapitalmarkedsråd kunne ikke bruges. Det eneste, der vistnok kunne bruges, var fonds, men dér var statsministeren dog meget forbeholden.

Vi har ikke hørt noget om, hvad regeringen vil. Ja vel, statsministeren kom i morges med forskellige vage antydninger, der alle sammen gik i retning af, at krisen skulle løses over byggeriet ved at forhøje de ydelser, der skal betales for nybyggeriet, ved at lade den særlige, billige renteordning, der med fuld social ret eksisterer og fortsat bør eksistere for det sociale boligbyggeri, afvikle. Det var de antydninger, vi fik, plus en anden antydning, nemlig at man ved at tvinge kommunerne til at optage lån i mindre om-